

lige overfor de statistiske Meddelelser, vi have faaet af Regjeringens meget ærede Fiskerikonfulent, at jeg vil sætte stor Pris paa, at disse fortsættes. Efter min Opfattelse — det tror jeg at turde sige — er denne Statistik samlet og ordnet med stor Flid og ogsaa med ikke ringe Dygtighed. Det ligger i Sagens Natur, at man maa være særdeles opmærksom paa, at der ved Indsamlingen af saadanne statistiske Oplysninger ikke indløber Rilder til Feil, og at saadanne alle-rede ere til Stede er indrømmet i den Bemærkning, som er gjort i Indledningen, at i disse statistiske Meddelelser er Malefiskeriet i hvert Fald angivet for lavt. Jeg tror, det vilde være heldigt, at denne Statistik fortsættes saa udtømmende som ske kan. Men Et mangler jo saa, og Et have vi heller ikke faaet for disse to Aar, og det er den videnskabelige og saglige Bearbejdelse af Statistiken og Fremstillingen af de Resultater, som deraf maatte kunne udledes. Jeg skal strax indrømme, at de to Aar ere for lidt til at begynde paa et saadant Arbejde, men dette Arbejde hører jo utvivlsomt til, naar man skal have den Nytte af saadanne statistiske Meddelelser, som dermed er tilfigtet. Der er nogle ganske enkelte Forslag i Betænkningen, som jeg skal tillade mig at yttre mig om, idet jeg ibrigt vil kunne henholde mig for Mindretallets Vedkommende til, hvad der er sagt af Mindretallets ærede Ordfører og ogsaa af det ærede Medlem, som sidst havde Ordet. Det er Vædringsforslaget under Nr. 33, som jeg først skal tillade mig at sige et Par Ord om. Der er egentlig ikke stor Forskjel mellem Forslagene under Nr. 33 og 32 i Realiteten. I Realiteten gaa jo begge disse Forslag ud paa, at de paagjældende stedlige Udvalg, naar de beslutte det, kunne faae Vedtægterne ophævede, men Mindretallet har dog troet, at det er rigtigt at gaa den Vej, som det er gaaet, og jeg vil sige, at man har faaslaaet den, dels for at Udvalgets Bestemmelser hurtigt mulig kunne komme til Udførelse — i hvilken Henseende jeg ikke tillægger det nogen Vægt, hvorvidt fremmede Fiskere faae det noget tidligere eller senere at vide — dels ogsaa, jeg tilføjer det, for ikke at gjøre den høit-ærede Indenrigsminister ufornøden Meilighed, derved at man skal sende Beslutningen ind til Indenrigsministeren og forlange, at han skal ophæve den tidligere Stadfæstelse, hvilket han skal gjøre. Det forekommer mig at være en unødvendig Omvei, og det saa meget mere, som vi i Lovgivningen have et andet Tilfælde, hvor der netop gaaes den Vej, der er foreslaaet af Mindretallet under Nr. 33, nemlig Loven om Sundhedsvedtægter

af 28de Marts 1868, der gaar ud paa, at de paagjældende Vedtægter, altsaa her Sundhedsvedtægterne, i Januar Maaned hvert Aar kunne ophæves ved Beslutning af vedkommende Kommunalbestyrelse og Sogneraad, som har at underrette Justitsministeren derom. Det er ganske den samme Fremgangsmaade, som er foreslaaet af Mindretallet under Nr. 33. Men jeg skal indrømme, at essentielt er det ikke, og sætter den høitærede Minister Pris paa, at det bliver ham, som kommer til at sige: Nu ophæver jeg denne Stadfæstelse, vilde det ikke for mit Vedkommende, og jeg antager heller ikke for det øvrige Mindretals kunne være nogen Hindring. Jeg veed ikke, at der overhovedet i Mindretallets Forslag kunde være Noget, der er af en saadan Bestaafenhed, at det kunde medføre en Fare for denne Lovs Istandkommen i denne Samling forhaabentlig. Jeg vil i saa Henseende afvente den meget ærede Indenrigsministers Yttringer desangaaende. Mindretallet har, som dets Ordfører jo allerede har gjort gjældende, bestræbt sig for overalt at bringe Klarhed og Villighed tilveie. Jeg tror ikke, at det noget Sted vil findes eller kunne siges at være gaaet Noget for nær. Hvad specielt Malegaardretten angaar, skal jeg dog atter erindre om D. L. 5—10—43, hvorefter „Enhver maa nyde Malegaarde for sin egen Grund undtagen i de Fjorde, som Kongens og Menigmands Ret haver Skade af“. Dette Lovbud udtaler dog udtrykkelig, at den menige Mands Afgang til Fiskeri skal gaa forud for Malegaardretten. Det kan jo dog ikke forstås anderledes, og jeg synes, man er lidt tilbøielig til at se bort fra, at den menige Mands Ret her næsten staaer i Fare for at blive borte, og det kan dog ikke være Meningen. Iøvrigt skal jeg med Hensyn til dette Forslag af Mindretallet om Malegaarde henholde mig til, hvad der er anført af Mindretallets ærede Ordfører. — Jeg skal endnu kun omtale Vædringsforslag Nr. 3, som er stillet af det Medlem, der havde Ordet for mig, og som gaar ud paa, at saadanne Søer, som blive tilbage fra Inddæmningsarbejder, skulde blive ved at høre til Søterritoriet og ikke kunne gaa over i privat Eie. Jeg erkjender fuldt ud, at det er haardt; mange Gange kan det være særdeles haardt for de omboende Fiskere, naar navnlig i større Udstrækning, saaledes som sket er ved Sammesjørdens Inddæmning, det Fiskevand forsvinder, hvor de tidligere hovedsagelig have jøgt deres Erhverv, og kan Noget finde en Form, hvorunder der kan gives saadanne Fiskere en klækelig, rundelig Erstatning, skal jeg med fuldt Hjerte gaa med dertil, uagtet